Anul XXV Cluj 19 Ianuarie 1947 Nr. 3

RENAȘTEREA

Trecut în registrul special dela Tribunalul Cluj, Secția I, sub Nr. 1—1945.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul pe un an: parohii cl. I 100.000 Lei, „ cl. II 80 000 Lei, parohii cl. III 60.000 Lei, particulari . . 60.000 Lei, în străinătate 150 000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația: Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

„Și orice faceți din suflet să faceți, ca Domnului, iar nu ca oamenilor".
Coloseni 3, 23.

MILĂ ȘI UMANITARISM

In timpuri ca cele de astăzi când din întâlnirea răutății omenești cu potrivnicia stihiilor vremii se înmulțesc lipsurile și rodește din plin suferința, colectivitățile omenești au căutat să-și întindă punți de salvare. Pornite din spontaneitatea inimii sau din calcule ale minții, aceste tendințe au îndeplinit rostul brațelor întinse semenului ajuns la margine de prăpastie, pentru a-l smulge din primejdia prăbușirii. Din astfel de gesturi, au luat naștere adeseori trainice legături de bunăînțelegere și durabilă prietenie, căci deodată cu schițarea brațului întins dela om la om, se stârnește, peste cârma simțurilor noastre, înfiorarea acelei calde efuziuni, care trece dela inimă la inimă, topind pojghița de ghiață ce ne desparte și răcește atmosfera din jurul nostru.

Dorind acest efect la înălțimea valorii sale, omenirea dornică de fraternizare a făcut apel la solidaritate, întrebuințând întotdeauna noțiunea milei sau a umanitarismului, pentru ancorarea în adâncul cugetelor.

Mila, răsad de origine cerească sădit în inima omului, a îndeplinit funcția de solidarizare a indivizilor speciei umane, chiar mai înainte de a fi fost consacrată ca virtute de doctrina creștină. Prin exteriorizarea faptică a acestui simțământ, omul a cimentat temeiurile convețuirii sociale în năzuințele de ridicare spre mai bine și s'a înălțat deasupra tuturor creaturilor pământești. Din imboldul ei a odrăslit în viețuirea diferitelor popoare, sub variate forme, mult doritele principii umanitariste; alături de care ura, isvor al atâtor lipsuri și suferințe, a putut totuși fermenta tot atât de crud ca și în absența lor.

Vina unor astfel de stări nu stă de sigur în nobilul sentiment, ci în forma nefirească ce i s'a dat, așezându-l cu hrană artificială în glastră nepotrivită, împiedecându-l să se desvolte și să-și învedereze minunatul farmec al înfloririi după rânduiala naturală, așa cum i s'a dat de Cel ce l-a așezat în suflete. In aceste condițiuni, anomalia aparentă a coexistenței urii și umanitarismului își găsește explicația admisibilă, dacă ținem seama, că aceste două manifestări ale firii omenești, își plămădesc pornirile în locuri deosebite din ființa omului.

Prezentat în colorit asemănător milei, umanitarismul, cu toate așezămintele zămislite de el, este un produs al minții trecut prin filtrul anumitor calcule, etichetat după împrejurări și dozat după interese; fiind astfel aderent și variabil în intensitate; alături de el poate dăinuii ura, ca ceva ancestral sămănat de vântul ispitei în inima omenirii întunecată de duhul răutăților.

Mila purificată de flacăra credinței, mila creștină, alungă din inimă ura, înăbușă pornirile rele, dă trăinicie și alimentează acțiunile înălțătoare ale sufletului. Și tot ce este pornit din suflet este mai năvalnic mai copleșitor, pe când tot ce este lipsit de căldura sufletului este pustiu și rece, împodobit doar de haina formelor seci și prea puțin dăunătoare.

„Fiți deci milostivi, precum și tatăl vostru milostiv este" (Luca 6, 36), sună porunca Celui ce a altoit sufletele și a inobilat gândirea. Prin exemplul trăit al acestei porunci până la culminarea în jertfa supremă, El a surpat zidul despărțitor dintre clasele sociale, a înfrățit pe rob cu stăpânul, a potolit valuri de ură și a cucerit gândirea lumii întregi. In lumina acestor înfăptuiri, se verifică valoarea acțiunilor, depășindu-se materia și evadându-se din cătușele egoismului. Și numai în avântul acestei eliberări se va putea prăbuși zidul de ură din zilele noastre, ce stă piedecă în calea fraternizării dintre popoare, idealul de acum și de totdeauna al neamurilor pământului.

Principiile umanitarismului plămădit numai din calcule sunt neîndestulătoare pentru susținerea acestui avânt.

Când umanitarismul însă se va înfrăți cu mila sub stindardul comun al Crucii creștine, va primi tăria convingerilor isvorîte din adâncurile sufletului, lozincile idealurilor omenești nu mai rămân țipete în pustiu, ci își vor găsi ecoul în inimile vindecate de ură.

Pr. D. CIUREA

SECTELE: SEMN AL VREMII

Sectele religioase au fost totdeauna un semn în mersul vieții religioase. Apariția, răspândirea sau dispariția sectelor în general, au ceva de spus în legătură cu epoca și condițiile care le înrâuresc.

Problema sectelor, ca parte negativă a vieții religioase a unui popor nu poate fi totuși o problemă de primă importanță, ea este mai mult un reflex al unor stări de lucruri, al unor tendințe. Acesta este poate motivul pentru care se pot întâlni păreri, ce vor să reducă aproape total preocupările în legătură cu studiul și combaterea sectelor, socotindu-se prea adesea că puterea divină va îndrepta tot răul și uitând că Dumnezeu, în marea sa înțelepciune, a rânduit că nimic din cele ale mântuirii să nu le implinească fără de om.

Lăsând la o parte eresiile și sectele primelor veacuri creștine, va trebui să admitem în principiu, că sectele propriu zise arată, când și unde apar, existența unor lipsuri, căci altfel n'ar putea să ia ființă. Intr'acolo trebue să ne îndreptăm atenția, dacă nu vrem să ne impotmolim la periferia problemei.

Pentru simplificarea lucrurilor trebue să deosebim: 1. cauzele ivirii sectelor religioase în cadrul istoric și 2 cauzele înrădăcinării lor în unele regiuni și parohii, în zilele noastre. Vom deosebi astfel, cauze *originare* și cauze *actuale*. Intre cele dintâi, va trebui să enumerăm cauzele care au dat naștere marei Reforme religioase din sec. XVI: Stările deficiente din Biserica apuseană a timpului, apoi tendințele de emancipare totală a omului față de divinitate născute de Renaștere și Humanism, care au trezit tendințele spre criticism și libertate ale spiritului german. E ade ărat, libertatea care a triumfat atunci era o libertate anarhică, din care au isvorît tendințe ce au dat naștere sectelor, — așa de asemănătoare cultelor reformate.

Cu timpul, politicul, socialul, naționalul, au putut să speculeze feluritele curente sectare pe seama unor Biserici sau state, astfel că sectele au început să fie combătute mai mult în ceeace reprezintă efectul și mai puțin în ceeace însemnează cauza lor.

Pe noi ne interesează mai mult cauzele *actuale* care pot favoriza răspândirea sectelor, pentrucă ne e dat să trecem prin una din cele mai sbuciumate epoci, dar și mai promițătoare, pentru limpezirile pe care le poate aduce.

Cauzele actuale se pot împărți în două categorii: interne și externe. După Păr. A. Scroznicov, ele ar fi următoarele: A) *Cauze interne:* 1. *Ignoranța religioasă*, atât între țărani, cât și între intelectuali, care a făcut mult rău unității Bisericii. E știut că sectele prind mai ales între oamenii cu mai puțină cultură, în tot cazul între cei care nu cunosc — cel puțin în linii generale — adevărurile de credință. 2. *Nemulțumirea față de anumite forme religioase și dorința de a o trăi mai intens*, la care se adaugă noutatea sectelor, care pot impresiona pe naivi, în totdeauna sectele urmărind a arăta adepților că practică numai deprinderile religioase ale vieții primare creștine. 3. *Ținuta* unor slujitori bisericești, — dealtfel puțini la număr — explică unele cazuri de sectarism în parohii, iar uneori, neajunsurile lucrului misionar, lasă să se strecoare în ogorul sufletesc al creștinului, neghina. 4. *Ambițiile* vin să întregească adesea răul. Unii credincioși au păreri exagerate despre valoarea lor morală sau despre puterea de a înțelege adevărurile superioare; alții se cred „chemați" ca profeți și în cel mai rău caz ar dori să fie conducători între ceilalți, alții așteaptă din partea preotului diferite favoruri, iar alții, în fine, nemulțumiți pentru vreo nedreptate suferită, sau pentru vreo pedeapsă primită, cred că au rezolvat totul, părăsind Biserica.

B) *Cauze externe:* 1. *Misionarismul sectar*, sprijinit de fonduri de provenienței felurită și care folosește nu numai predica, ci și cărți și broșuri la prețuri accesibile, răspândite cu zel în toate părțile. 2. *Împrejurări speciale favorabile:* războaie, cutremure, revărsări, etc., care sunt interpretate cu referire la scopul sectei, nu la adevărul, de multe ori ascuns, al Scripturii și la situația generală a Creștinismului și a popoarelor.

*

Am spus că problema sectelor în Creștinism nu poate să aibă interes în ea însăși. Problema de primă im-

portanţă este increştinarea tuturor *creştinilor cu numele* şi desigur, şi a sectarilor. Pe de altă parte, e greşită părerea că absolut toţi sectarii, ca oameni, sunt făcuţi din aluat rău: e adevărat că sunt dospiţi cu aluat rău. Deaceea trebue să pregătim în toţi dospirea cea mântuitoare cu puterea învăţăturii curate a lui Hristos. Trecem astăzi printr'o perioadă de criză a omului şi a culturii lui; sectele sunt numai un semn al acestei crize, un „semn al vremii". Biserica va îmbrăţişa omul şi omenirea în întregul lor, innoind şi sfinţind viaţa. Deaceea nu vom putea separa, fără a greşi, problema sectelor de problema regenerării vieţii religioase.

Combaterea tendinţelor sectare o vom săvârşi: 1. *activând pentru increştinarea tuturor,* îndepărtând în acelaşi timp, după putinţe, cauzele desbinărilor religioase şi 2. luptând direct, împotriva sectelor, prin exemplul vieţii şi cu sabia cuvântului, rostit sau scris.

Viaţa creştinului este o luptă împotriva răului şi o necontenită tendinţă de ridicare spre Dumnezeu, prin credinţă şi faptă. Sectele sunt în fond rodul şi semnele necredinţei – de o parte sau de alta, – iar necredinţa nu poate fi biruită decât prin voia Providenţei, care lucrează prin aleşii săi.

Pr. GH. COJOCNEANU

Şedinţa Consiliului Plenar
al Episcopiei Ortodoxe Române din Cluj

Marţi 14 Ianuarie c., s'a ţinut şedinţa Consiliului Plenar al Episcopiei noastre convocată în mod excepţional pentru a sustitui lucrărilor adunării eparhiale, până la convocarea acesteia.

Adunarea a fost deschisă de P. S. S. Episcopul Nicolae fiind de faţă dintre clerici: Dr. V. Sava, vicarul sf. Episcopii, Prot. Dr. L. G. Munteanu, Prot. Zaharia Man, Prot. Emil Nicolescu, Prot. Romul Popa, Prot. Aug. Faur, iar din partea membrilor mireni: Dnii Prof. univ. Dr. Valer Moldovan, Prof. univ. Dr. Victor Stanciu, Dr. Lazăr Chirilă, Dr. Alex. Dragomir, avocat.

După rugăciunea de obşte şi binecuvântarea P. S. S. Episcopului Nicolae, s'a trecut la discutarea ordinei de zi din convocator.

Astfel s'au ales de către Consiliu în posturile vacante de consilieri, pentru Secţia Bisericească: *P. Pavel Şendrea,* Secţia Economică: *Pr. Ion Buiu,* iar pentru al treilea loc de consilier în Secţia Economică *Pr. Vasile Bogdan.*

In postul de secretar eparhial a fost ales: *Pr. Const. Haşcău.*

Consiliul plenar a ratificat asemenea planurile pentru edificarea unor clădiri anexe între Academia Teologică şi Liceul de băieţi „Mitropolitul Simion Stefan", care vor începe în primăvara anului curent.

După epuizarea tuturor problemelor din ordinea de zi a şedinţei, adunarea a luat sfârşit la ora 13'30.

Cronicar

Rugăciunea şi meditaţia preotului

Mulţi doctori, profesori şi alţi ostenitori pentru binele şi luminarea oamenilor caută să facă din îndeletnicirea lor o misiune, muncind cu râvnă o viaţă întreagă, tinzând mereu spre desăvârşire.

Iar noi preoţii cari suntem rânduiţi în lume să împlinim o misiune, misiunea sfântă de a lega cerul cu pământul, de a fi mijlocitori ai harului lui Dumnezeu, prin săvârşirea sfintelor Taine, să facem din această înaltă chemare a noastră o simplă îndeletnicire, care să ne asigure un trai mai mult sau mai puţin tihnit?

Noi să nu tindem la desăvârşirea vieţii noastre spirituale şi a slujbei pe care o îndeplinim, prin mijloacele pe care ni le îmbie însăşi pilda Invăţătorului?

De multe ori aflăm în evanghelii cuvintele: „S'a suit în munte singur să se roage" (Matei 14, 23). Şi acum să ne întrebăm: de câte ori ne retragem în singurătate să ne rugăm, apropiindu-ne sufletul de Dumnezeu? Poate nu locuim departe de biserică. Insă cât de rareori mergem peste zi în biserică, să ne plecăm genunchii înaintea altarului şi să cerem lui Dumnezeu putere să putem fi „sarea pământului" şi „lumina lumii", ca „aşa să lumineze lumina noastră înaintea oamenilor, încât să vază faptele noastre cele bune şi să mărească pe Dumnezeu" (Matei 5, 16).

Va zice cineva „Eu nu am timp!" Avea Mântuitorul atunci mai mult? Nu era el ocupat din straja dimineţii până în noapte? El folosea însă orele liniştite de noapte. Aceasta noi n'avem nevoe să o facem. Dar timp liber pentru rugăciune şi meditaţie ne putem face fiecare, dacă ne ţinem în ordine lucrările, dacă nu ne pierdem în lucruri nefolositoare şi dacă simţim înlăuntrul nostru îndemn spre rugăciune. Fără această convorbire intimă cu Dumnezeu, preotul îşi pierde acel duh religios, acea spiritualizare a întregei sale fiinţe, care ca o rază din lumea mai înaltă străluceşte peste el şi care este motivul cel mai puternic al increderii al consideraţiei de care se bucură în faţa altarului. (A. Huonder: La picioarele Mântuitorului).

Dacă în anii noştri de studiu am încercat să medităm asupra anumitor întrebări ale vieţii duhovniceşti şi asupra virtuţilor, pe care am dorit să le deprindem, intrând în viaţa pastorală, nesupraveghindu-ne în continuu am căzut în rutină, făcând lucrurile în virtutea inerţiei, fără suflet. Rugăciunea noastră a devenit mecanică, nu mai este simţită. Nici cel puţin nu ne mai punem problema meditaţiei zilnice asupra activităţii noastre sufleteşti şi pastorale. Vremurile prin care trecem ne reamintesc vremurile primelor veacuri ale creştinătăţii. Omenirea lipsită de călăuza sigură a credinţei, rătăceşte în negura patimilor şi desbinărilor şi aşteaptă o mână tare şi un braţ înalt, care să o ridice.

Revine Bisericii creştine sarcina de a arăta omenirii calea mântuirii din rătăcirea veacului.

Pentru aceasta însă, noi slujitorii altarelor Domnului, trebue să ne câştigăm increderea celor ce aşteaptă dela noi îndrumare. Şi aceasta n'o putem câştiga decât printr'o viaţă duhovnicească înaltă.

Iată de ce, pe lângă toată strădania noastră de a ne face pe deplin datoria, trebue să ne preocupe în primul rând grija sufletului nostru, viaţa noastră interioară.

Dar o dorinţă vagă de viaţă interioară, născută din citirea grăbită a unei cărţi duhovniceşti, nu ne aduce niciun folos.

Trebue ca această dorinţă să se concretizeze într'o hotărire precisă, vie şi practică. In primul rând trebue să ne hotărim de a face, pe lângă rugăciunea noastră personală de dimineaţa şi meditaţia, fără de care viaţa duhovnicească este primejduită, căci zice psalmistul: „Dacă legea Ta n'ar fi cugetarea (meditarea) mea, aşi fi pierit intru ţicăloşia mea" (Psalm 118).

Iar meditaţia trebue să fie ridicarea minţii noastre către Dumnezeu şi deslipirea pentru un timp oarecare de tot ce e străin de el.

Cum se face meditaţia?

In primul rând luând o carte duhovnicească, Noul Testament sau Urmarea lui Hristos, citim câteva rânduri, cugetăm puţin ce am citit, cercăm să pătrundem înţelesul şi-l întipărim în minte.

Scoatem din ceeace am citit virtutea pe care ne vom stărui să o deprindem.

Altfel de a face meditaţia este să

FOILETON

Stanca Doamna

de Prof. IULIANA DUCARU

(Urmare)

Războiul între Cruce şi Semilună deveni inevitabil. Domnul luă, şi de data aceasta, măsur, de siguranţă pentru familia sa. Cu o parte din avere, Doamna cu copiii şi soacra, luară drumul pribegiei spre culmile munţilor, poposind la Sibiu, de unde Doamna va urmări, pas cu pas, faptele soţului, căci nobilul ei suflet numai aşa înţelege să-şi împartă soarta cu dânsul, să se bucure şi să sufere împreună.

După glorioasele lupte dela Călugăreni şi Giurgiu, soţia, reintoarsă în ţară, îmbrăţişă cu mândrie pe eroul creştinătăţii.

Pârjolul rămas în urma grelelor lupte şi suferinţa celor mulţi din neamul său obidit, n'o lasă, însă, indiferentă şi fără să-şi caute răgaz şi drept la puţină odihnă, se apucă de lucru, şi-l ajută pe Domn în opera de refacere a ţării. Impărţi ajutoare viteţilor oşteni şi celor mulţi rămaşi fără adăpost, cari din ordinul Voevodului, trebuiră să-şi părăsească gospodăriile, retrăgându-se din calea puhoiului, spre inima munţilor.

Bucuria nu ţinu mult, izbânda lui Mihaiu Viteazul pe cât de repede se aprinse, tot atât de repede se şi stinse în sufletul credicioasei soţii.

Complotul urzit contra Domnului de unii din boierii ţării, în înţelegere cu Turcii şi Tătarii, a chinuit-o nespus de mult. Dar ruga ei a fost ascultată, conspiraţia a fost reprimată cu patru zile înainte de izbucnire.

Nu se liniştise bine o furtună, când alta se ivi; astfel a fost năvălirea în Ţara Românească a unei cete tătăreşti, pustiind ţinutul dintre Buzău şi Bucureşti, dând o înfăţişare din cele mai tragice întregei regiuni. Alţi pribegi, alţi năpăstuiţi şi alţi obidiţi. Ce trist spectacol! Insăşi familia doamnitoare, lipsită de sprijin moral şi material rătăcea prin viscol, prin troenele de zăpadă ale locurilor dosite, cuprinsă de teama de a nu cădea în mâna păgânilor.

Norocul nu-i părăsi nici de astă dată, căci cu ajutorul oştilor adunate în grabă, duşmanii au fost alungaţi din ţară.

Grelele încercări la cari a fost supusă Stanca Doamna a lăsat urme adânci în inima ei de mamă şi soţie, îngrijorată de soarta familiei şi ţării sale. Astfel, uşor se explică, de ce propunerile de pace din partea Turcilor o îmbucurară peste măsură; de ce firmanul de domnie, pe viaţă, pentru Mihaiu şi fiul său Niculae o mulţumiră atât de mult şi iarăşi de ce preţioasele daruri împărăteşti îi umplură inima de bucurie. Siguranţa adăpostului celor apropiaţi ei îi producea aceasta întreită bucurie şi nici decum nu strălucitele briliante, rubine şi alte pietre scumpe, oferite, ca dar, din partea Turcilor.

Mihaiu Viteazul a primit pacea cu Turcii, pentruca la adăpostul acestei păci să-şi poată pune în aplicare planul politicii sale creştine, care avea ca urmare unitatea naţională.

Liniştea devotatei soţii şi de data aceasta fu de scurtă durată, căci curând află de tăinuitul plan al soţului său, şi fără multă zăbavă îi cere credinciosului logofăt Teodosie, ca acesta să-l induplece pe Domn a renunţa deocamdată la planul făcut – pentrucă multe primejdii îl pândesc, atât din lăuntru, cât şi din afară.

Un presimţ, greu de explicat, o chinueşte şi caută şi ea personal să-l convingă pe Domn, amintindu-i că gloria şi mărirea lui sunt destul de cunoscute de creştinătate şi încercarea unor noi sorţi de izbândă i-ar putea fi fatală, căci norocul, ca şi toate lucrurile omeneşti, e foarte nestatornic. Poporul obosit de atâtea războaie, cum să-şi părăsească din nou căminurile abia refăcute? Se întreba Doamna, cum să pornească contra Bathoreştilor din Ardeal, cari l-au adăpostit şi ajutat în vremuri de grele încercări?

Cu toată înţelepciunea şi dulceaţa graiului, cu care s'a adresat soţului, intervenţia ei a rămas fără efect.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ne examinăm conștiința. Să ne recunoaștem greșelile, patimile, slăbiciunile, neputința, nevoile, nimicnicia noastră. Să ne supunem voinței lui Dumnezeu, binecuvântându-l deopotrivă pentru binefacerile milei Sale, ca și pentru pedepsele dreptății Sale. Să ne smerim înaintea Domnului, să ne mărturisim păcatele și să-i cerem iertare.

Reprezentarea vie a celor din urmă încă trebue să fie un subiect de meditat. Să ne închipuim în agonie, între timp și veșnicie, între viața trecută și judecata lui Dumnezeu. Ce am fi voit oare să fi făcut în lume? Cum am vrea să fi trăit? Și să ne propunem să îndreptăm cu folos ceea ce ne inspiră teamă. (Vezi I. B. Chantard: Sufletul apostolului, trad. de T. Herineanu).

Preotul trebue să mediteze adânc și asupra următoarelor întrebări:

„In ce măsură este luminător în lume prin viața sa, cercetată în lumina poruncilor evanghelice?

– Se poartă el în toate împrejurările vieții ca un preot, adică în felul cuvenit unui raprezentant al Mântuitorului?

Invață (predică, catehizează), intervine în viața enoriei, sfătuind și conducând după un program sau un sistem susținut de un ideal pastoral bine precizat și urmărit cu pasiune sfântă?

S'au pierdut suflete prin neglijența, prin lipsa dela datorie sau prin pilda sa rea?

Oficiul său de chivernisire al tainelor dumnezeești și-l îndeplinește cu convingere și credință fierbinte, cu punctualitate, fără grabă, în stare de vrednicie, la timpurile și după regulele prescrise de rânduelile bisericești?" (Pr. P. Vintilescu: Spovedanie și duhovnicie, pg. 236).

„Mi-e frică să mă gândesc, prea mi-ar deranja viața", zise odată un tânăr. Câți dintre noi nu gândim la fel, fără să îndrăznim să ne exprimăm.

E adevărat și aceea că a gândi, *a medita* înseamnă schimbare de viață. „Nu rămân ceea ce sunt, decât pentru că nu privesc destul de aproape ce valorează viața mea". (Vezi Raul Plus: Infruntă viața, trad. L. Chinezu).

Să îndrăznim deci să ne gândim, *să medităm* asupra vieții noastre publice și private, asupra îndatoririlor noastre de familie ca și asupra funcțiunilor sociale și duhovnicești, ce le avem de îndeplinit și roadele se vor arăta îmbelșugate.

Pr. Olimpiu T. Bucin

CONFERINȚE PASTORALE

Cronică misionară

In ziua de 26 Decemvrie 1946 s'a oficiat în biserica ort. din Apahida slujba religioasă de către misionarul Protoereu Stavr. Al. Svetlov, Pr. Aurel Filip, paroh și Diaconul Gr. Țurcan. La terminarea liturghiei P. C. misionar a ținut o predică despre „Insemnătatea Intrupării Domnului în opera mântuirii sufletului". La încheierea slujbei parohul a arătat scopul venirii P. C. misionar, invitând pe credincioși ca la ora 5 după masă să vină în sala mare a școalei, unde se va ținea conferința misionară. Anunțând despre aceasta și pe parohul greco-catolic, Pr. Titus Moga. C. Sa a invitat pe P. C. misionar să țină la biserica unită o conferință despre „Intruparea Domnului"; lucrul s'a făcut în cadrul Vecerniei la ora 3 p. m. Aici parohul a invitat pe toți credincioșii să ia parte la conferințele antisectare. La ambele Biserici au asistat mai multe sute de credincioși.

La ora anunțată, adică 5 p. m., ne-am dus la școală unde Domnul Director Vasile Pop ne-a pus la îndemână sala, căldură și lumină. In prima zi P. C. misionar a tratat subiectele: „Biserica, Ierarhia și Sf. Tradiție". La conferință au asistat ca la două sute de credincioși, ortodocși și uniți, printre cari am remarcat și intelectuali. Deși ședința a durat peste două ore, numărul credincioșilor nu s'a impuținat, ci a mai crescut. A doua zi 27 Dec. la ora 4 după masă, când am intrat la conferință, deasemenea sala era plină de credincioși. Subiectele tratate au fost: 1. Explicarea Sf. Scripturi; 2. Inchinarea adevărată; 3. Cultul Icoanelor. Printre credincioși și intelectuali au fost și vre-o câțiva sectari.

Sâmbătă la 28 Dec. pe la ora 3½ p. m., o delegație de credincioși ne-au poftit la școală, spunând că sala e plină de credincioși și ne așteaptă să începem.

Subiectele tratate au fost: 1. Despre Botezul copiilor, 2. Despre Antihrist și a doua venire, conferința a durat până la ora 7 seara. La încheiere Pr. Titus Moga și Pr. Aurel Filip au mai dat îndrumări misionare credincioșilor. Deasemenea Dl director al școalei a ținut o cuvântare vibrantă de mulțumire, insistând asupra aceea că numai preotul este adevăratul îndrumător al Legii Sfinte.

După relatările P. C. preoți și a altor intelectuali, aceste conferințe au produs o adâncă impresie în sufletele credincioșilor. Atât P. C. preoți împreună cu Dl director cât și un număr de credincioși au rugat pe P. C. Părinte misionar ca să mai revină în această comună.

Asistent.

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

O importantă conferință economică la locuința primului ministru. Din inițiativa d-lui Teohari Georgescu, ministrul afacerilor interne și ad-interim la departamentul economiei naționale, a avut loc aseară la orele 6, o importantă conferință interministerială.

Această conferință, care a avut un caracter exclusiv economic, a fost prezidată, la locuința d-sale de către d. dr. Petru Groza președintele Consiliului de miniștri și a reunit pe dnii Gh. Tătărescu, vicepreședintele Consiliului și interimar la finanțe, Teohari Georgescu, prof. Tr. Săvulescu, ministrul agriculturii, Rom. Zăroni, ministrul cooperației.

Membrii guvernului au făcut un amplu examen al situației aprovizionărilor cu cereale și au discutat o serie de oferte primite de forurile în drept, atât dela casele importatoare din țară cât și direct din străinătate.

Textul tratatului de pace cu România a fost înmânat d-lui ministru Mihail Ralea. O telegramă din Washington, anunță că d. Mihail Ralea, ministrul României la Washington, a fost pus în ziua de 16 l. c. în posesia textului tratatului de pace cu România. Textul va fi radio-telegrafiat guvernului român.

Degrevarea impozitelor pe salarii. Ministerul Finanțelor a trimis administrațiilor financiare instrucțiuni cu privire la aplicarea legii Nr. 973-1946.

Această lege modifică cotele progresive de impunerea veniturilor lunare și săptămânale realizate din salarii acordându-se astfel o nouă degrevare, în proporție cu majorarea remunerațiilor prin acordarea de prime de producție, prime de activitate etc.

Sporirea prețurilor la tutun, sare și alcool. In „Monitorul Oficial" a apărut decizia prin care se majorează prețurile pentru fabricatele de tutun, sare, cărți de joc și jocuri Rummy celuloid.

Majorarea este de 300% afară de cărți de joc unde este de 200%.

Sarea și alcoolul s'au scumpit deasemenea cu 300%.

Când s'a convins că nimic nu-l mișcă pe Voevod din hotărirea sa, a pornit la drum, decisă să-și urmeze soțul și să impartă cu el toate greutățile expediției pe cărările reci și intortochiate ale munților noștri.

Biruind vârfurile munților, inima eroică a Doamnei Stanca nu s'a depărtat de oaste și comandantul ei, căci în mijlocul loviturilor dușmane se apăra cu două puternice arme: „credința și iubirea" singure cari îi dau putere fizică și tărie sufletească. Oțelindu-și astfel intreaga ființă, putu aștepta cu bărbăție și răbdare sorții izbânzii soțului ei.

Tovarășa de viață a bravului Domn, cu toate frământările și sbuciumările de cari era cuprinsă, n'a încetat un moment să-l ajute, prin indemn și incurajare, dându-i astfel increderea că va putea birui chiar și cu mijloare puține și sărace.

După greutăți de nedescris, Dumnezeu le îndeplini suprema dorință: calea triumfală spre Ardeal fiindu-le de acum deschisă.

Soarele de toamnă strălucea deasupra brumei câmpurilor roșcate. Pleșuve și uscate dealurile apăreau puțin câte puțin prin ceață. In aerul rece și nemișcat, clopotele bisericilor se ingânau cu bubuitul tunurilor, iar dealungul zidurilor cenușii ale cetății „Bălgradului" (Alba-Iulia de azi) mulțimea devenea din ce în ce mai deasă. Imense și strălucitoare cruci de aur apărură în curând. Un steag, desfăcut și aplecat în semn de supunere, se mișca în aerul limpede, – era steagul invinsului dela Șelimbăr. Boierii călări incadrați printre rândurile de ostași. Pe un voinic armăsar apăru eroul măreței sărbători, Mihaiu Viteazul, insoțit de Stanca Doamna, Domnița Florica și Nicolae Pătrașcu.

La vederea acestui măreț spectacol, mulțimea se cutremură și prin urale prelungite salută triumfala intrare.

Iată unul dintre cele mai mărețe și inălțătoare momente din viața ei de Doamnă acum Crăiasă a Ardealului, când floarea nobilimii aduce omagii de credință noului Stăpân.

Generozitatea Doamnei Stanca s'a revărsat din belșug și asupra supușilor din Ardeal, unde focul războiului a lăsat răni adânci, cari cereau grabnică vindecare prin ajutorarea și prin îngrijirea celor obidiți. Vrednică de relevat este și grija deosebită a Doamnei față de ostașii răniți în decursul luptelor de cucerire a Ardealului. Documentele păstrează asemenea cazuri de milostenie domnească, între care și acela al vornicului Danciu, pentru care faptă soția acestuia, Stana, îi oferi drept recunoștință moșia Pireia, pe care, la rândul ei, Doamna o va dărui unui supus credincios.

Presimțirile dela inceput îi răscolesc din nou sufletul și astfel ne putem explica, de ce este atât de adânc mișcată de trista priveliște a vederii capului lui Andrei Bathory, care-i fu adus lui Mihaiu Vodă.

Intristată peste măsură, Doamna se adresă stăpânului ei zicând:

„Ceeace i s'a intâmplat lui, ți se poate intâmpla și ție și aceluia" (arătând pe fiul lor Nicolae). Aceste cuvinte răscoliră adânc sufletul creștinesc al Voevodului.

Din indemnul Doamnei Stanca a fost căutat trupul cardinalului Andreiu Bathory și inmormântat cu cinstea cuvenită unui adevărat principe. Nu e greu de bănuit că tot din indemnul Doamnei, „biruitorul" urmează sicriul „invinsului" cu o făclie aprinsă, conform datinei străbune. Și am putea urmări influența Doamnei și asupra dârzeniei cu care Mihaiu a susținut, în dieta Ardealului, interesele preoțimii valahe, scutindu-o de dijme și robote, influență pe care desigur și-a exercitat-o și cu ocazia ctitoriei domnești a bisericii metropolitane din Alba-Iulia.

(Va urma)

Pentru a se veni în ajutorul salariaţilor s'a înfiinţat cigareta „Economat", la preţul de 90 lei bucata şi tutunul „Economat" la preţul de 60.000 kg. care se vor fabrica în cantităţi maximum 20 % din totalul producţiei în ţigarete şi se vor distribui exclusiv prin debite ordinare, autorizate de C. A. M. de pe lângă întreprinderile industriale, miniere şi forestiere.

BISERICEŞTI

Sfinţirea capelei ortodoxe din Valea Ierii. Duminecă 26 Ianuarie a. c. ora 10 se va desfăşura solemnitatea sfinţirii capelei noastre din Valea Ierii (prot. Turda). Sfânta slujbă va fi săvârşită de P. S. Sa Episcopul Nicolae înconjurat de un sobor de preoţi.

EXTERNE

Sosirea delegaţiei Române la Moscova. In ziua de 14 l. c. a sosit a Moscova delegaţia ministerială română în frunte cu ministrul Economiei Naţionale, d. Gheorghiu-Dej. Odată cu delegaţia a sosit la Moscova şi d. Finoghenov reprezentantul comercial al U. R. S. S. în România.

Delegaţia a fost primită în gara Kievskaia. Din partea ministerului Comerţului exterior al U. R. S. S.-ului erau de faţă primul locţiitor de ministru, d. Cruticov, locţiitorul de ministru d. Semiceastnov, şeful secţiei balcanice d. Gordniciuc şi locţiitorul Protocolului, d. Kuzminski.

Inchiderea congresului socialist italian. D. Pietro Nenni, fruntaşul socialist şi ministrul afacerilor străine italian, a închis Luni congresul partidului socialist italian cu aluzii blamând pe socialiştii dizidenţi care au alcătuit un nou partid.

D. Nenni a făcut apel la membrii partidului să continue lupta pentru obţinerea puterii pentru muncitori.

D. Nenni a declarat că partidul este fericit de a se fi scăpat de „o fracţiune burgheză neglijabilă" adăugând: „Astăzi autonomia partidului şi pactul de unire nu se află în contrast în conştiinţa muncitorilor".

Tratat de alianţă anglo-francez. Un comunicat comun anglo-francez publicat în ziua de 15 l. c. lasă să se întrevadă încheierea unui tratat de alianţă anglo-francez. S'a constatat că e în interesul lor comun ca să se împiedice Germania de a se renaşte ca o mare putere economică şi de a lua măsuri care să elimine în mod eficace noi pericole din partea ei. In vederea protecţiei celor două ţări faţă de noi atacuri din partea Germaniei, se prevede încheierea unui tratat de alianţă în conformitate cu articolul 52 din Charta O. N. U. Negocierile pentru formularea tratatului vor fi începute cât se poate de curând posibil. Guvernele celor două ţări sunt convinse că încheierea tratatului va înlesni soluţionarea tuturor problemelor interesând cele două state.

Vincent Auriol a fost ales preşedinte al republicei franceze. După ce în 1932 d. Albert Lebrun, a fost ales preşedinte al republicei – după un interval de 15 ani – ambele camere ale adunării naţionale, alese după noua constituţie s'au întrunit azi pentru a alege pe primul preşedinte al celei de a patra republici. Numărul deputaţilor la şedinţa comună era de 883, iar al candidaţilor 6.

Pentru a fi ales era nevoie de o majoritate absolută. D. Vincent Auriol, leader socialist, care a fost ales acum două zile preşedintele adunării naţionale a întrunit 452 voturi, deci cu zece mai mult ca majoritatea prescrisă de constituţie. Mandatul preşedintelui e pe 7 ani.

Imediat după alegerea noului preşedinte al republicii, d. Leon Blum, care a revenit pe calea aerului dela Londra, şi-a prezentat demisia cabinetului.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 79/1947.

APEL

Către Protopopii, Preoţii şi credincioşii eparhiei noastre

In urma secetei care a bântuit Moldova şi alte regiuni din ţară, Statul a luat măsuri speciale, pentru ajutorarea populaţiei de acolo.

Astfel a luat fiinţă Comitetul pentru Ajutorarea Regiunilor Secetoase. Acest comitet, patronat de Stat, lucrează intens prin comitetele regionale. S'au înfiinţat cămine pentru copiii aduşi la noi din Moldova. S'au făcut colecte de bani, bucate şi haine pentru cei rămaşi acasă. Dar necazul şi durerea e mare. Zi de zi este dat ca să vedem prin trenuri, prin sate şi oraşe, mulţi fraţi de ai noştri, desprinşi dela rosturile lor şi plecaţi în căutarea pâinei celei de toate zilele, pentru ei şi pentru cei de acasă. Viaţa lor este grea şi este mai ales ameninţată.

Oricât s'ar strădui Statul ajutat de C. A. R. S. sau alte societăţi de binefacere, aceşti nenorociţi nu pot fi ajutaţi în mod satisfăcător numai dacă înţelegându-le lipsurile şi durerea, ne vom alătura cu toţii, ca prin neprecupeţitul nostru ajutor, isvorît din dragostea faţă de aproapele, ajuns în nenorocire, să le dăm frăţească mână de ajutor.

Există în Moldova şi Bucovina de Sud orfelinate sub patronajul Bisericii. Dupăce am răspuns chemării Statului şi C. A. R. S.-ului, unii cu bani din salar, alţii cu daruri în natură; dupăce am dat celor ce au posibilitatea să se deplaseze personal în mijlocul nostru, dragostea şi jertfa noastră trebuie să se îndrepte acum spre cei adăpostiţi în aceste orfelinate.

Sunt adăpostiţi acolo copii rămaşi fără părinţi, din cauza urgiei războiului sau pe urma altor nenorociri. Aceştia nu pot veni pe la noi. Sunt copiii nimănui.

Oare noi, cari din mila lui Dumnezeu avem mai mult decât ei, noi, cari grijim de copilaşii noştri dragi ca de ochii din cap, putem sta nepăsători, când ştim durerea acestor copii ai nimănui?

De aceea ne-am gândit Prea Cucernici şi Cucernici fraţi întru Hristos precum şi iubiţi credincioşi ai Eparhiei noastre, că ar fi potrivit să întreprindem o colectă pentru ajutoraree orfanilor, din orfelinatele susţinute de biserică, şi să contribuim prin preţiosul nostru ajutor la alinarea suferinţelor trupeşti şi sufleteşti ale celor mai greu loviţi dintre toţi locuitorii regiunilor secetoase şi mai ales ai Moldovei şi Bucovinei de Sud, atât de greu încercate şi în decursul războiului.

In scopul acesta îndrumăm toate oficiile protopopeşti şi parohiale să pregătească sufleteşte pe credincioşi, explicându-le durerea şi necazurile copiilor acestora orfani şi îndrumându-i ca să dea de bună voie la colecta întreprinsă de Biserică, aşa *„ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni"*, după vorba Apostolului.

In acest scop, se va înfiinţa în fiecare parohie materă sau filie, cu preot titular sau administrator, câte un comitet al „Milei creştine", format din primul epitrop şi doi enoriaşi aleşi de adunarea generală în biserică. Aceştia vor fi dintre oameni cei mai corecţi şi credincioşii cei mai buni.

Comitetul format astfel sub directa conducere a preotului, va cerceta casă de casă şi va îndemna pe enoriaşi să deschidă lăcatele jitniţelor şi să contribue cu ce doreşte şi cu cât poate fiecare. Nimeni nu va fi silit sub nici o formă. Darul de bună voie este primit de Domnul.

Se vor aduna grâu, cucuruz, fasole şi pânză sau orice haină ce ar fi folositoare. Cupa săracului ca şi mierţa bogatului, date cu inima curată se va bucura de binecuvântarea Domnului ca şi jertfa adusă de Avel.

Darurile vor fi adunate la primul epitrop. De acolo când se vor da dispoziţii, cu ajutorul credincioşilor cu stare, vor fi transportate la oficiile protopopeşti, de unde se va face predarea lor, celor în drept.

Despre donaţii se vor face liste în 2 exempl. din care unul va însoţi darurile, unul ne va fi înaintat nouă îndată ce se va termina colecta, iar al treilea va rămânea la oficiul care a făcut colecta.

Nădăjduim că această colectă va da rezultate favorabile.

De aceea aşteptăm din partea tuturor, protopopi, preoţi şi credincioşi, – înţelegere, dragoste şi spirit de jertfă pentru nevoile deaproapelui ajuns în suferinţă.

Prin această acţiune, dusă la bun sfârşit, Biserica va dovedi că este a poporului, iar preoţimea slujitoare că nizueşte să-i vină în ajutor nu numai la bine, ci şi la suferinţă.

Cluj, din şedinţa Consiliului eparhial dela 9 Ianuarie 1947.

NICOLAE — *C. Haşcău*
Episcop — secretar eparhial

Oficiul Protopopesc ort. rom. Bistriţa.

Nr. 461/1946. prot.

CONCURS

In baza ordinului Veneratului Consiliu Eparhial Nr. 6478/1946, se publică concurs pentru ocuparea postului de paroh din parohia din clasa I. Năsăud, cu filiile Sângeor-băi, Felbru, Maieru, şi Nepos din protopopiatul Bistriţa, cu termin de 15 zile dela prima publicare în „Renaşterea".

Beneficiile împreunate cu acest post sunt următoarele:

1. Salar de Stat conform pregătirii.
2. Casă parohială în stare bună.
3. Sesiune parohială 32 jug. arător şi fânaţ în hotarul comunei Şieu-Sfântu.
4. Venitele stolare benevole dela credincioşi după funcţiunile îndeplinite.

Candidaţii îşi vor înainta cererile timbrate legal cu actele cuvenite Veneratului Consiliu Eparhial şi cu prelabila noastră încuviinţare se vor putea prezenta în parohie pentru a servi şi a face cunoştinţă cu credincioşii.

Deţinătorul acestui post va fi obligat a face catehizaţia elevilor şcolilor primare din parohie şi din filii şi va avea în grija sa pastorală pe toţi credincioşii ort. rom. din comunele de pe Valea Someşului.

Consiliul parohial ort. rom. Năsăud, în înţelegere cu Oficiul protopopesc ort. rom.

Bistriţa, în 10 Decemvrie 1946.

Pr. V. Mureşianu, adm.-prot.

Nr. 8031/1946. Aprobat.

Cluj, din şedinţa Consiliului Eparhial dela 14 Ianuarie 1947.

NICOLAE — *Const. Haşcău*
Episcop — secretar

Nr. 139/1946 prot.

Concurs repeţit

Pentru ocuparea postului de paroh al parohiei de cl. II Trâmpoiele din protopopiatul Zlatna, devenit vacant prin transferarea părintelui Dr. Ştefan Moldovan în postul de preot ajutător al parohiei Zlatna, se publică concurs cu termin de 30 zile dela prima apariţie în organul oficial „Renaşterea".

Beneficiile legate de acest post sunt:

1. Salar de stat după cvalificaţie.
2. Folosirea casei parohiale, care se află în stare bună şi are toate supraedificatele necesare.
3. Folosirea cimitirului.
4. Folosirea sesiunii parohiale de 14 jugăre arător şi fânaţ.
5. Venitele stolare obicinuite.

Parohia are 1146 suflete şi biserică în stare bună. Apoi este la 7 km. depărtare de Zlatna.

Concurenţii îşi vor înainta cererea de concurs prevăzută cu toate actele necesare şi învoirea P. S. Episcop Oficiului nostru episcopesc în termen, iar în parohie spre a face cunoştinţă cu poporul se vor prezenta cu prealabila noastră învoire.

Zlatna, la 2 Iunie 1946.

Oficiul protopopesc în înţelegere cu Consiliul parohial din Trâmpoiele.

Gh. Popescu, protopop

Nr. 3512/1946. Aprobat.

Cluj, din şedinţa Consiliului Eparhial dela 27 Iunie 1946.

NICOLAE — *Const. Haşcău*
Episcop — secretar

Parohia ort. rom. Cacova-Ierii, Turda

Nr. 83/946.

CONCURS

Pentru întregirea postului vacant de cântăreţ în Parohia Cacova-Ierii, protopopiatul Turda, publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în „Renaşterea".

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Sesiune cantorală 1·432 stj. fânaţ.
2. O treime din venitele stolare.

Candidaţii absolvenţi ai Şcoalei de Cântăreţi bisericeşti îşi vor înainta cererile însoţite de actele corespunzătoare, oficiului parohial Cacova-Ierii, şi cu prealabila noastră încuviinţare se vor putea prezenta la biserică pentru a cânta şi a face cunoştinţă cu poporul.

Cacova-Ierii, 24 Noemvrie 1946.

In înţelegere cu Consiliul parohial.

Preşed. cons. parohial:
Pr. Ştefan Roşu

Aprobat.

Cluj, din şedinţa Consiliului Eparhial dela 14 Ianuarie 1947.

NICOLAE — *Const. Haşcău*
Episcop — secretar

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj.